

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persecutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De persecutionibus Mahometistarum. Cap. 42.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

siastico deponatur. Hæc eo loco de Græcorum schismate. Postremò tanquam aut parum superiorum temporum veteres errores sufficerent, aut minus probabilem ecclesie Romanæ desertionem reddere viderentur, noua suscepta est de Spiritus sancti processione doctrina, quæ catholicæ & Romanæ sedis traditioni in diuina scriptura veterumque libris fundatissimæ velut ex aduerso opponeretur. Cumque hic quoque post aliquanti temporis scissuras coaluissent cum Romanis Græci, adnitente vehemèter concilio Florentino: neque patriarcha modò Constantinopolitanus, verum etiam complures alij doctissimi episcopi, vnà cum imperatore suo Paleologo orthodoxæ & Romanæ fidei decreta firmauissent, non multo post tamen solita videlicet leuitate, in pristinam sese secessionem abruperunt.

De persecutionibus Machometistarum.

CAPVT XLII.

AT quanto magis ab ipsa Petri sede orthodoxaque fide Græcia defecit, tanto magis aduersus eam Machometistarum & Turcorum arma valuerunt, donec tandem in potestatem redegere. Hostes erant illi Christiane religionis acerrimi, per quos vt multarum prouinciarum punita est perfidia, ita varijs locis aut oppressa pietas, aut grauissimis persecutionibus attrita est. His autem persecutionibus initium dedit pseudopropheta Machomet, obscuro quidè loco natus, sed ingenio versipellis, morumque prauitate nequissimus, qui cum per se plurimùm in corrumpenda religione valeret, tum abs quodam Sergio Nestoriano, haud mediocriter narratur adiutus. Is igitur callidissimè ad plerorumque ingenia suas leges ac doctrinam attemperans, impietatem effinxit multiplici varietate blasphemam, totamque penitus à Christianis institutis abhorrentem: in qua ne hæreticam fraudulentiam desideres, nec Iudaicam superstitionem, nec fœdos gentilitatis errores. Quid enim aliud quàm fucus hæreticus est, Nestoriano de fonte descendens, Christum confiteri prophetam, virumque diuino spiritu præditum, ac bonæ luo tempore legis authorem? Sed hunc cum & Deum negat, vereque crucifixum diffitetur, sacramentum nostræ salutis euertit: cum autem adiungit suas cum leges imposuisse, donec meliora venissent, tertij cuiusdam

dam summiq̄ue instituta prophetæ (quem sese prædicare non dubitauit) profectò & ipsum nomē Christianū abolere conatus est. Iam verò circuncisio, & lauacra, & suillæ reiectio, obseruationesq̄ue aliæ, quas eius Alcoranus expressit, nõne Iudaicam superstitionem apertissimè præ se ferunt? ad quam & illa doctrina pertinuit, vsque adeò non malefacere qui suum odisset inimicum, vt qui eum interfecisset, aut ab eodem esset interfectus, is ob id ipsum donādus esset paradisi delicijs. At cuius obsecro paradisi, quibúsve delicijs? Namque ne campi deessent Elisij, quos stulta fingebat Gentilitas, mellis lactisq̄; copia & carnalium affluentia voluptatum, paradisi beatitudinem terminauit. Ad quam proinde consequendam non modò non impediēbat, verū etiam conducebat vxorum in hac vita multitudo. Ideoq̄ue vxores singulis quatuor de propria cognatione constituit, concubinas verò seruasq̄ue emptitias, tot omnino quot alere quisque possit. Hæc omnia pluraq̄ue alia quæ prosequi longum foret, vnus Dei professione tegebantur, sed qui vt antea significatum est, nec genuisset, nec genitus esset. Nam impossibile est, ait, Deum habere filium: Cuius etiam cum impijs Gentilibus sustulit prouidentiam, mundum hunc cum Democrito sentiens fortunæ temeritati subiectum: Ac ne si res via & ratione esset explicata, in malè suscepta causa cedere cogeretur, omnem disputationis aditum suis edita lege preclusit, vt non de nihilo visum sit eruditis quibusdam hominibus esse illum Antichristum, cuius etiam aduētum religiosa formidauit antiquitas. Cùm enim scribat Ioānes Antichristum esse illum qui Iesum soluat, ac vel diuinitatem ab humanitate, vel humanitatem à diuinitate seiungat, quis hoc isto fecit perfectius, qui sic merum hominem & prophetam Christum esse confessus est, vt eius religionem sanctioris meliorisq̄ue prophetæ aduentus excluderet? Nec verò Dei voluit aduersarius videri, quem vnum cæli terræq̄ue Dominum sua institutione profitetur, sed Christum ex professo loco mouet, seque ipsum vt pro salutis habeatur authore, substituit. Etenim vetus est hæc de Antichristo Christianorum opinio idola damnaturum esse, sed quæadmodum Irenæus ait, vt pro idolo solus ipse colatur, & qui per multas abominationes adorant diabolum, hi per hoc vnum idolum seruiant ipsi, de quo, inquit, Apostolus in epistola quæ est ad

Thef-

Thessalonicenses, ait sic: quoniam nisi venerit abscissio primū, & reuelatus fuerit homo peccati, filius perditionis qui aduersatur & extollitur super omne id quod dicitur Deus aut colitur, id est, super omne idolum, ita vt in templo Dei sedeat, ostendens semetipsum tanquam sit Deus. Tamen si ea Pauli verba quæ in vno quopiam homine intelliguntur à pluribus, nonnulli ad Antichristi corpus referant, multitudinemque ipsi adhærentem: rectiusque putant (quemadmodum August. ait) etiam Latine dici sicut in Græco est, non in templo Dei, sed in templum Dei sedeat, tanquam ipse sit templum Dei, quod est ecclesia: Sicut dicimus, sedet in amicis, id est, velut amicus. Certè Machometicæ sectæ ingens vbiq; pene terrarum vniuersitas, damnatis cæteris templum Dei sese esse iactat, nullosque alios Deo censet amicos: nimirum quia tradidit Machomet neminē extra suam legem posse salutem consequi, tamen si idem alio loco sui oblitus, secumque pugnans asserat in sua quemque fide saluari. Huic perditissimæ sectæ & initia & incrementa peperit, multorum à Christo discessio: in quibus dudum mysterium operabatur iniquitatis dum in ecclesia esse videbantur, donec ad tantum numerum peruenēre, vt ingentem Antichristo populum effecerint. An dubium est Machometo tantum sectatorum fuisse numerum, vt leges suas etiam gladij potuerit fauente robore? posteaquam enim leges suas, quas ad angelum Gabielem referebat, quoque se monitore cuncta gerere mentiebatur: Has, inquam, leges postquam stupidis imposuisset Arabibus, multisq; alijs, siue colūbæ, siue tauri miraculo persuasisset, princeps iam Arabum factus vim recusantibus adhibuit, quosque arte capere non poterat, viribus in nouum dogma subiugauit. Hoc igitur pacto sensim propagata secta est, iactō quidem dolis fundamento, gladijs tamen postea sic prolato imperio, vt victorijs, fermē mundū occupauerit vniuersum. An verò vsque adeò absurdum videatur, si adhuc referatur Danielis vaticinium, de cornu illo quod habebat oculos & os loquens grandia, & maius erat cæteris? Quartam quippe bestiam terribilem atque mirabilem & fortem nimis, cui dentes erant ferrei, habebatque cornua decem, imperium constat fuisse Romanum, quod ferro & armis longè lateque cuncta perdomuit, quod deleta potissimum Carthagine, quæ diu æmula Romani imperij fuit,

manus

*Lib. 20. de
ciuitate Dei
cap. 19.*

Daniel. 7.

manus suas totum in orbem, terra marique porrexit, quod
 de ipsis denique regnis quæ subiugauit, velut quædam sibi
 cornua fecit: horum de medio exortum est Machometis
 cornu, paruulum quidem initio, sed quod ita sensim viribus
 creuerit abs Heraclij imperatoris temporibus, vt maius eua-
 serit cæteris, quæ magna etiam ex parte excussit atque con-
 triuit. Neque enim alius magis Romanum labefactauit atq;
 euertit imperium (cuius vix tenues reliquias orbis iam reti-
 net Christianus) præsertim cum Turcorum populi dissolu-
 tione viuendi licentia pellecti, sese nepharia eius secte socios
 addidissent, qui prius exosos semper Saracenos habuerant.
 Num autem oculos non videtur habere, cum Prophetam se
 esse ac videntem tanta dexteritate persuaferit? An grandia
 non loquatur, hoc est, ingenti impietate plenissima, qui &
 Trinitatis arcanum, & nostræ salutis destruat sacramentum?
 Quod autem sequitur: Et ecce cornu illud faciebat bellum
 aduersus sanctos, & præualebat eis, donec venit antiquus
 dierum, & iudicium dedit sanctis suis excelsis, & tempus ad-
 uenit, & regnum obtinuerunt sancti: nemo profecto neget
 in hoc Machometico imperio aduersum pios indubie sæ-
 uissimo commodissime posse intelligi, quod quantum præ-
 ualuerit aduersus Christianos, quos sanctos appellare scri-
 ptura consuevit, angustia nostræ declarant. Quis autem ex-
 plicet quas Christianorum ecclesiarumque strages ediderint
 in Siria, Palestina, Aegypto, Aphrica, Hispanijs, quas ali-
 quanti spatio temporis oppresserunt? Quis cædes anima-
 rum per hos factas, dum Christo renuntiare compellunt?
 quis varias neces cruciatuque corporum, dum immani sæ-
 uiunt feritate prosequatur? Et o rem lachrymis omnibus
 deplorandam, ipsam aliquando Constantinopolim Græciæ
 caput, clarissimiq; illius imperij & patriarchalis simul digni-
 tatis sedem, spurcissima Turcorum Machometistarum gens
 expugnauit atque sædauit. In ea imperator capite multat-
 us, iugulati nobiles inter epulas & vina Turcorum, princi-
 pibus eruti oculi, quadraginta circiter milia cæsa; plures ani-
 mæ in miserabilem abductæ seruitutem. Sacerdotes diuersis
 tormentorum generibus excarnificati, rapti ad libidinem &
 stuprum sexus vtriusque virgines, templum illud Sophiæ
 Iustiniani opus, toto orbe memorabile, Machometis spur-
 citijs referuatum: Basilicæ aliæ permultæ, opere mirando
 constru-

constru-

construētæ, aut diruētæ funditus, aut pollutæ fuerunt. Reliquiæ martyriū obiectæ porcis, Saluatoris simulachrum cum summa eius irrisione, qui pro salute omnium est crucifixus, & in castra delatum, præcedētib; qui dicerent, hic est Christianorum Deus, & spūto postea lutoque turpiter affectum est. Quid damna memorem literarum bonarumq; omnium artium, quæ veluti domicilium proprium ex tota Græcia Constantinopoli habuere. Denique maius tum ecclesiæ catholicæ vulnus illatum est, quàm vilius vt literis aut verbis exprimi queat. Eam Græciæ ruīnam cum Aeneas Siluius deploraret, atque ad Nicolaum Pontificem Maximum scriberet. Nos interim, inquit, domesticis quatinus odijs: reges Franciæ & Galliæ intēr se litigant, Germani principes inuicem bella gerunt, rarè Hispania tota quiescit, Italia nostra pacis expers de alieno iure contendit: quantò melius tantum armorum tantumque militiæ in hostes fidei verteremus? Sanè fuit id Græcia subiugata perneccesarium. Potentissimus enim hostis & immanissimus, locum nactus eiusmodi, ex quo fidei Christianæ, quam persequitur pro sua libidine, posset officere, plura conatus est deinceps, quo gentem Christianam pertereret, nec mirum. Quippe victoria suapte natura insolens, etiamsi ad mites venerit, feroces eos impudentesque reddit. Quid igitur censeas hanc in illis truculentissimis feris efficere potuisse? Tanta igitur victoria seu instrumēto ad progressus maiores vsi, subactis Hūgaris iam imminent Germaniæ ceruicibus. Neque verò horum regni belli que aduersus sanctos suscepti finem status hic nobis rerum ostendit, donec quemadmodum à sancto Daniele prædictum est, veniat antiquus dierum, hoc est, Christus Dominus, qui hoc perditorum corpus, trucemque illam bestiam spiritu oris sui interficiat, penitusque destruat illustratione aduentus sui. Cur enim desipere censeatur qui sicuti Græciam illi patefecit schisma, hæresis, & omnis læna malorum, ita etiam putet eidem nostris dissidijs & salutaris doctrinæ contemptu, persequutioneque piorum ad Europicarum ecclesiarum subuersionem aditum referari?

De Petrobrusianorum & Henricianorum siue Albigensium in Gallia persequutionibus.

CAPVT XLIII.

Namque